

Сповідь

Тетяна Булат

Молюся... Як ти там, моя дитино?
Живеш далеко, у чужім краю.
Думками я щодня до тебе лину,
Щоби відчути душеньку твою.

Щоб пригорнути, ніжно обійняти,
Сказати, як сумую я щодень...
Як хочеться мені про тебе знати
Усе: від болю — до твоїх пісень.

Ти вже доросла, та ніщо не змінить
Ту думку матері, що ти іще дитя!
Лише роки і досвіт все оцінять,
На розуміння цього йде життя!

Тобі кортить дорослішою бути,
А матері - ту юність повернуть,
Коли Господь дав радість це відчути —
До серця тебе, доню, пригорнуть!

Несмілий крок і "мама" — перше слово,
Музичний слух і друге слово "ля"...
Все це, скоріш за все, не випадково!
Бо ти співаєш — і співає вся земля!

Я в тебе вірила і буду вірить!
Не завжди серед побуту й розваг
Побачиш глибину любові в мірах!
Вона у справах, а не на словах!

А розуміння це прийде з роками
Бо молодість не робить "відкриття"
Частіш дзвонити на мобільний мамі...
Для неї твій дзвінок - то рік життя!

Не побудуй для когось вищих храмів,
І не шукай із кимось долю схожу —

Спіши подарувати щастя мамі!

На жаль, та я уже цього не можу...